

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové ve věci

žalobkyně: **K. V.,**
zastoupená advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**
se sídlem Kongresová 1666/2, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 2. 4. 2015 č. 108/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno prvostupňové rozhodnutí ředitelky Obvodního ředitelství policie Praha II ve věcech služebního poměru č. 1012/2011 ze dne 2. 8. 2011, jímž byla žalobkyně podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“) propuštěna ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pro porušení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

služebního slibu s tím, že služební poměr skončí podle § 42 odst. 5 písm. a) téhož zákona dnem doručení tohoto rozhodnutí. Odvolací orgán pod slova „oddělení hlídkové služby Smíchov“ doplnil nový odstavec následujícího znění: *„neboť porušila služební slib tím, že se dopustila zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 a 3 písm. b) trestního zákoníku, a toto jednání je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie České republiky“*. V dalším odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 30. 7. 2011 bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 1 trestní stíhání žalobkyně pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 a 3 písm. b) trestního zákoníku. Uvedených skutků se měla dopustit tím, že nejméně v době od 28. 4. 2011 do 29. 7. 2011 v lokalitách vymezených v rozhodnutí v době svého volna mezi službami, kdy měla nepřetržitý odpočinek, v kompletním služebním stejnokroji bez zákonného důvodu vykonávala dohled nad silničním provozem a jeho řízení, tozn. zastavovala motorová vozidla, zabraňovala jim ve vjezdu do ulice, vykazovala již zaparkované automobily z ulice, usměrňovala pohyb vozidel i chodců. Takto a následně obdobným jednáním vzbuzovala dojem, že vykonává pravomoc svěřenou jí zákonem č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), přičemž jednala pod příslibem vyplacení finanční odměny ve výši nejméně 2 000 Kč za jednu „akci“ od obviněného pprap. A. V., který ji na tyto akce dle požadavku různých filmových produkcí vysílal a vyplácel jí dohodnutou částku. Takto bylo produkčním společností zajišťováno nerušené natáčení filmových scén a záběrů na veřejných komunikacích a prostorách, kde žalobkyně uvedenou činnost vykonávala. Žalovaný následně v rozhodnutí uvedl výčet 19 zjištěných případů vytýkaného jednání žalobkyně specifikovaných dnem, denní dobou a místem, a poté konstatoval, že žalobkyně svým jednáním porušila služební slib dle § 17 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. Na základě výše uvedeného byla žalobkyně dle § 42 odst. 1 písm. d) téhož zákona prvostupňovým rozhodnutím propuštěna ze služebního poměru.
3. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítla, že rozhodnutí nemá oporu v zákoně, když i na rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru musí být aplikován zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), který stanoví podmínky pro okamžité zrušení pracovního poměru, které v jejím případě nebyly splněny. Dále namítla, že propuštění z důvodu spáchání trestného činu je upraveno v § 42 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 361/2003 Sb., kdy je nutno vyčkat na pravomocné rozhodnutí soudu o vině. Takovéto rozhodnutí chybí, neboť správní orgán I. stupně vycházel pouze z usnesení o zahájení trestního stíhání. Prvostupňové rozhodnutí žalobkyně označila za ryze formální, nesplňující zákonné podmínky a nepřezkoumatelné. Dále nesouhlasila s nejednotným postupem, kdy jiní policisté byli ve stejné kauze pouze zproštěni výkonu služby. V doplnění odvolání pak žalobkyně vyjádřila nesouhlas s úvahami správního orgánu I. stupně ohledně užití pojmů „zavrženíhodné jednání“ a „způsobilost ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.“
4. Žalovaný následně zmínil, že dne 28. 11. 2011 vydal rozhodnutí č. 353/2011, kterým odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně toto rozhodnutí napadla žalobou u Městského soudu v Praze, který jej rozsudkem ze dne 16. 7. 2014 č.j. 3 Ad 2/2012 – 67 ve znění opravného usnesení ze dne 8. 12. 2014 č.j. 3 Ad 2/2012

– 75 zrušil a vrátil věc žalovanému k dalším řízení. Žalovaný na základě tohoto zrušovacího rozsudku přistoupil k opětovnému projednání odvolání žalobkyně. K její námitce, že prvostupňové rozhodnutí nemá oporu v zákoníku práce, uvedl, že služební poměr příslušníka Policie České republiky, kterým žalobkyně v době vytýkaného jednání byla, má vlastní právní úpravu v zákoně č. 361/2003 Sb., a zákoník práce se v takovém případě nepoužije. Za nedůvodný označil také odkaz žalobkyně na § 42 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., s tím, že žalobkyně byla propuštěna dle § 40 odst. 1 písm. d) (správně mělo být uveden § 42 odst. 1 písm. d) – pozn. soudu) uvedeného zákona, který stanoví, že služební funkcionář je povinen propustit příslušníka, který poruší slib tím, že se dopustí zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Při propuštění podle uvedeného ustanovení nemusí služební funkcionář vyčkat na rozhodnutí, zda bude jednání příslušníka shledáno přestupkem nebo trestným činem, avšak musí zjistit skutečný stav věci. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č.j. 4 As 58/2006 – 94 žalovaný uvedl, že není podstatné, zda bude později rozhodnuto o naplnění skutkové podstaty trestného činu či přestupku. Služební funkcionář si v rámci úvahy vytváří vlastní názor a úsudek, zda by jednání příslušníka bylo trestným činem z pohledu formálních znaků. Nerozhoduje tedy o tom, zda se daný příslušník dopustil trestného činu, ale posuzuje skutečnost, zda porušil služební přísahu zavrženíhodným jednáním, které má formální znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

5. K námitce, že správní orgán I. stupně při rozhodování vycházel pouze z usnesení o zahájení trestního stíhání, žalovaný poznamenal, že do správního spisu doplnil listiny, které si opatřil z trestního spisu, a to zcela v intencích zrušovacího rozsudku Městského soudu v Praze. Podotkl rovněž, že správní orgán I. stupně při zahájení řízení vycházel nejen z uvedeného usnesení, ale také z podkladů vyplývajících z vyšetřovacího spisu. O nahlédnutí do něj byl sepsán úřední záznam, z něhož vyplývá, že důkazní prostředky jednoznačně prokazují, že jednání, kterého se žalobkyně dopustila, má všechny znaky trestného činu, což dokazují i záznamy o sledování, záznamy odposlechů a záznamy SMS a elektronické pošty. Správní orgán I. stupně tedy posoudil jednání žalobkyně, o kterém neměl důvodné pochybnosti, zda toto jednání má znaky trestného činu, zda je zavrženíhodné a zda je schopné ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.
6. Námitky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí jsou dle žalovaného nedůvodné. S těmito námitkami se vyrovnal již Městský soud v Praze ve výše zmíněném zrušovacím rozsudku. Soud nejenže nezrušil prvostupňové rozhodnutí, ale ani nekonstatoval, že by bylo nepřezkoumatelné. Také námitku ohledně nejednotného postupu služebního funkcionáře k jiným příslušníkům označil žalovaný za nedůvodnou a uvedl, že bylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Každý případ byl posuzován individuálně s ohledem na četnost spáchaných skutků, závažnost a způsob jednání, význam a rozsah následků, okolnosti spáchání a dosavadní přístup příslušníka k plnění služebních povinností.
7. K námitce porušení presumpce neviný žalovaný konstatoval, že s touto se vypořádal již Městský soud v Praze ve výše uvedeném zrušovacím rozsudku a shledal ji nedůvodnou. Ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., ve srovnání s písmeny a) až c) téhož ustanovení umožňuje rozhodnout o propuštění příslušníka ze služebního poměru dříve, než dojde k jeho pravomocnému odsouzení, a to při splnění v něm vymezených

podmínek. Rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru není konstatován závěr o spáchání trestného činu, jenž přísluší soudu v trestním řízení, ale je jím činěn závěr, že šlo o jednání zavrženíhodné, které má znaky trestného činu, a že toto jednání je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Žalovaný na tomto místě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 A 56/2002 – 31, publikovaný pod č. 112/2004 Sb. NSS a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19.8.2010, č.j. Ca 172/2009 – 45.

8. Žalovaný se dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval základními úkoly Policie České republiky, slibem policisty a chováním příslušníků. Vymezil pojem *dobrá pověst bezpečnostního sboru*, který je založen na souhrnu určitých vlastností a hodnot, které jsou bezpečnostnímu sboru a jeho příslušníkům přičítány, které veřejnost u bezpečnostního sboru očekává a které bezprostředně souvisí s účelem, pro který byl zřízen. Odkázal přitom na nálezný Ústavního soudu ze dne 15.7.2009, sp. zn. IV. ÚS 1248/08 a dodal, že v daném případě bylo ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru spatřováno mimo jiné i v negativních reakcích tisku na protiprávní jednání policistů zúčastněných v dané kauze. Dále žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2010, č. j. 22 Ca 177/2009 – 47, podle kterého je jednání naplňující znaky úmyslně spáchaného trestného činu způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru vždy.
9. K namítanému porušení procesních práv žalobkyně pak žalovaný uvedl, že v daném případě bylo vedeno zvláštní řízení o propuštění podle § 183 a §184 zákona č. 361/2003 Sb., neboť na základě shromážděného spisového materiálu byl zjištěn takový stav věci, o němž neměl správní orgán I. stupně důvodné pochybnosti. Neexistoval zde nedostatek důkazů, důkazy měl správní orgán I. stupně k dispozici, avšak nezaložil je do správního spisu. Žalobkyně s nimi byla nicméně seznámena v rámci trestního řízení. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2010, č.j. 3 Ads 3/2010 - 78. Konstatoval, že žalobkyně dne 4.8.2011 převzala usnesení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru č. j. ORII-13253/ČJ-2011-0012KR. V rámci odvolacího řízení žalobkyně zmocnila Mgr. J. S., který byl dne 21.10.2011 písemně vyrozuměn o ukončení řízení před vydáním rozhodnutí s možností se do pěti dnů od doručení seznámit s kompletním spisovým materiálem. Zásilka se vrátila jako nedoručená, a proto bylo uvedené vyrozumění zasláno na adresu žalobkyně, která uvedené možnosti využila dne 18. 11. 2011. V rámci opakovaného odvolacího řízení byla žalobkyně opakovaně seznámena se spisovým materiálem a v protokolu napadla způsob vyrozumění právního zástupce o možnosti seznámení se spisem. Dle žalovaného však není pravdou, že zmocněnec žalobkyně obdržel vyrozumění dne 9.3.2015, neboť mu bylo doručeno do datové schránky již dne 6.3.2015. Skutečnost, že se právní zástupce přihlásil do datové schránky až dne 9. 3. 2015, nelze klást k tíži správnímu orgánu. JUDr. Kopřiva se dne 25. 2. 2015 zúčastnil jednání senátu poradní komise, při kterém byl prokazatelně seznámen se všemi písemnými materiály. S kompletním spisem byl tedy seznámen již cca tři týdny před tím, než mu bylo umožněno další nahlédnutí do spisu. K nahlédnutí do spisu došlo až dne 12. 3. 2015, což je lhůta dostatečná a k vyjádření byla poskytnuta lhůta 14 dnů. Žalobkyně tedy na svých právech nebyla nijak zkrácena.
10. Žalovaný posléze citoval z vyjádření ze dne 24. 3. 2015, v němž žalobkyně tvrdila, že soud ve zrušovacím rozsudku nezavázal žalovaného, aby zhojil vady prvoinstančního řízení, ale označil obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Žalobkyně dále namítla, že odvolací orgán není podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., oprávněn prvoinstanční rozhodnutí zrušit a věc vrátit služebnímu funkcionáři, který je vydal,

k novému projednání a rozhodnutí. Nelze proto o propuštění rozhodnout znovu za splnění soudem vymezených podmínek, tedy provést dokazování, doplnit spis o výsledky šetření a seznámit s ním účastníka řízení téměř čtyři roky poté, co byl propuštěn ze služebního poměru. Přístup žalovaného k zákonnosti dle žalobkyně deklaruje to, jak předseda poradní komise zásadním způsobem dezinterpretoval judikaturu týkající se řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. K těmto námitkám žalovaný uvedl, že není pravdou, že by soud označil obě rozhodnutí za nepřezkoumaná. Zrušeno bylo pouze odvolací rozhodnutí žalovaného. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012, č.j. 4 Ads 89/2011 – 134 a uvedl, že to, co označila žalobkyně za nesmyslný názor senátu poradní komise, je stanovisko Nejvyššího správního soudu.

11. Žalovaný dále uvedl, že v souvislosti s dokazováním byl rovněž nucen zabývat se tím, zda byly naplněny znaky obou zmíněných trestných činů. Opatřil si rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. 5 T 89/2012, na základě kterého byli obžalovaní, včetně žalobkyně, shledáni vinnými ze spáchání trestných činů. Žalobkyně byla za své protiprávní jednání odsouzena k úhrnnému peněžitému trestu v rozsahu 300 denních sazeb s výší denní sazby 100 Kč, a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, a dále trest zákazu činnosti, a to zákazu výkonu zaměstnání u bezpečnostních sborů a obecní policie na dobu 3 roků. Uvedený rozsudek byl sice zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 7 To 87/2014 a trestní stíhání bylo zastaveno, ale nikoliv proto, že nebylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila jednání, pro které byla propuštěna. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015 č. j. 7 Tdo 1118/2014 – 54 bylo však usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 7 To 87/2014 zrušeno. Dne 27. 3. 2015 Městský soud v Praze věc na veřejném zasedání znovu projednal a vynesl rozsudek, jímž rozsudek soudu I. instance ve vztahu k žalobkyni zrušil pouze ve výroku o trestu zákazu činnosti; výrok o její vině zůstal nezměněn. Uvedená usnesení a rozsudky byly založeny do spisu a žalobkyně s nimi zvláště seznamována nebyla, neboť jí byl obsah uvedených listin nepochybně znám.
12. Ze spisového materiálu a z dokazování provedeného v trestním řízení je dle žalovaného zřejmé, že žalobkyně provozovala uvedenou činnost za úplatu, třebaže to popřela. Přijetí úplatku nebylo prokázáno přímo, ale nepřímé důkazy tvoří ucelený řetězec. Žalovaný v této souvislosti citoval výše zmíněný odsuzující rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 a uvedl, že věc vyhodnotil totožně. Třebaže žalobkyně ve své výpovědi přijetí jakékoliv úplatku popřela, z důkazů a jejich posouzení vyplynulo, že tato činnost byla prováděna zcela záměrně a cíleně za účelem získání finanční odměny či jiné výhody, bez ohledu na výši její hodnoty. Pokud žalobkyně neobdržela žádný finanční obnos či neměla jiné výhody, pak by se svého jednání jen stěží opakovaně dopouštěla jen z altruismu či čiré lásky k filmu. Zákon č. 361/2003 Sb., příslušníku ukládá povinnost dodržovat služební kázeň, která spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních a služebních předpisů a rozkazů, a dále povinnost zdržet se takového jednání, které může vést ke střetu zájmů služby se zájmy osobními, a ohrozit tak důvěru v nestranný výkon služby. Příslušník je povinen zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a v souvislosti s tím nepřijímat dary nebo jiné výhody a chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Ustanovení § 45 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb.,

příslušníkům ukládá povinnost v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody. Odměna za služby spočívající v nezákonném zajišťování policejní asistence pro soukromé účely naplňuje zákonné znaky úplatku ve smyslu § 334 odst. 1 trestního zákoníku. Jednáním žalobkyně došlo i k naplnění zákonného znaku spočívajícího v tom, že materiální výhody získávala v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu. Její jednání tak naplnilo znaky zločinu přijetí úplatku. V době spáchání předmětného jednání byla žalobkyně příslušníkem bezpečnostního sboru, plnila úkoly státu v postavení úřední osoby. Jednala v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch způsobem, který odporuje zákonu č. 361/2003 Sb. Na policistu, který vykonává úkony spadající do působnosti Policie České republiky a přitom využívá oprávnění, která jsou mu jako příslušníku bezpečnostního sboru svěřena zákonem a je oblečen do policejního stejnokroje, přestože se v dané chvíli nenachází ve službě, je nutno pohlížet jako na úřední osobu. Žalobkyně tak porušovala povinnosti stanovené v § 45 odst. 1 písm. a), b) a i) zákona č. 361/2003 Sb. Výkon jiné výdělečné činnosti, než je služba, je až na striktně vymezené výjimky v § 48 odst. 2 téhož zákona příslušníkům zakázán. Žalobkyně tak naplnila rovněž znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby.

13. Důvodem pro změnu výroku prvostupňového rozhodnutí byla dle žalovaného skutečnost, že v něm absentoval popis skutečností, jichž je třeba k tomu, aby důvod propuštění ze služebního poměru nemohl být zaměněn s jiným.
14. V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobkyně nejprve zrekapitulovala průběh předchozího správního a soudního řízení. Následně uvedla, že Městský soud v Praze ve zrušovacím rozsudku ze dne 16.7.2014 vyjádřil, že jak odvolací rozhodnutí, tak i prvostupňové rozhodnutí trpí takovými procesními vadami, které způsobují jejich nepřezkoumatelnost. Žalovaný se tím však neřídil a pokusil se přezkoumat nepřezkoumatelné rozhodnutí. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č.j. 5 Afs 115/2006. Ze zrušovacího rozsudku Městského soudu v Praze nelze dovodit, že by uvedené vady bylo možno zhojit po uplynutí 4 let od propuštění. V této souvislosti žalobkyně poukázala na jednotnost správního řízení a dovolává se rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.1.2015, č.j. 78 Ad 36/2013 – 23. Napadené rozhodnutí se dle žalobkyně pokusilo zhojit rozsáhlé nedostatky prvostupňového rozhodnutí a negovalo dvouinstančnost řízení ve věcech služebního poměru. Ke stejnému závěru dospěl i senát poradní komise krajského ředitele v doporučení ze dne 15.1.2015, který své stanovisko změnil až po zásahu předsedy poradní komise. Žalovaný předložil v odvolacím řízení zcela nové důkazy, se kterými žalobkyně neměla možnost se seznámit. V prvoinstančním řízení se neměla možnost seznámit s žádnými důkazy, protože takové řízení nebylo vedeno. Prvoinstanční rozhodnutí bylo opřeno pouze o usnesení o zahájení trestního stíhání, přičemž nyní žalovaný tvrdí, že k propuštění žalobkyně vedly zcela jiné důvody. Předkládá tedy nové důkazy, a neuspěje-li s nimi, předpokládá, že následně bude rozhodovat znovu. Žalovaný navíc opět předkládá pouze zprostředkované důkazy, zejména protokoly o sledování osob a věcí dle § 158d odst. 7 trestního řádu. Vycházel i ze záznamů sms zpráv a elektronické pošty, s nimiž nebyla žalobkyně seznámena, a nebyly provedeny výslechy svědků z trestního řízení.
15. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný se zcela nedostatečně vyrovnal s námitkou nerovného přístupu správního orgánu I. stupně. Není zřejmé, proč ve vztahu k ní bylo užito propuštění ze služebního poměru, když ostatní příslušníci propuštění nebyli, přičemž správní orgán I. stupně nerozhodoval o kázeňském přestupku. Konstrukce důvodu pro

propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., je zcela jiná. Služební funkcionář je povinen propustit příslušníka, který porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Neumožňuje mu postupovat jinak u příslušníka, který porušil slib jedním nebo více skutky, který nebyl v minulosti kázeňsky trestán, nebo přihlídnout k okolnostem, za nichž byl čin spáchán. I kdyby to zákon umožňoval, správní orgán I. stupně nevysvětlil, jaký byl rozdíl v případě žalobkyně a v ostatních případech. Zcela totožné jednání posoudil v jednom případě jako jednání mající znaky trestného činu, kdežto u jiného k takovému závěru nedospěl.

16. Žalobkyně vytkla žalovanému také to, že odmítl její námitku porušení zásady presumpce neviny, ačkoliv sám přiznal, že byla pouze důvodně podezřelá ze spáchání trestného činu a nedošlo k naplnění dikce § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb. Pouhé podezření z jednání, které má znaky trestného činu, nemůže vést k rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru.
17. Námitku, že o jejím propuštění nebylo vedeno žádné řízení, žalovaný zpochybnil tvrzením, že toto řízení bylo zahájeno dne 4. 8. 2011 předáním prvostupňového rozhodnutí. Ani žalovaný, ani Nejvyšší správní soud v rozsudcích, na něž žalovaný poukazuje, však nevysvětlil, jak je to fyzicky proveditelné, když doručením rozhodnutí řízení ve věcech služebního poměru končí. Žalovaný nevysvětlil, jak mohl rozhodovat na základě zjištěného stavu věci, když řízení ve věci služebního poměru nebylo vedeno. Nevyrovnal se ani s námitkou, že § 183 zákona č. 361/2003 Sb., vylučuje právo účastníka řízení zakotvené v § 174 odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona. Stanovisko Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 1.4.2010, č.j. 3 Ads 3/2010 -78, na něž žalovaný odkazuje, nekoresponduje s novější judikaturou tohoto soudu, který přímo v řízení o propuštění ze služebního poměru požaduje provedení i těch důkazů, které byly provedeny v trestním řízení, také proto, aby bylo vyloučeno, že byly v trestním řízení získány nezákonným způsobem.
18. Žalovaný nesprávně odmítl také námitku, že zmocněnec žalobkyně byl opožděně vyrozuměn o možnosti seznámit se spisem. Podle § 18a odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí podnikající fyzická osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu.
19. Zrušovací rozsudek Městského soudu v Praze nabyt právní moci 1.12.2014. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 7.4.2015, tedy po lhůtě uvedené v § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. Kdyby žalovaný rozhodl bez zbytečného odkladu, musel by prvostupňové rozhodnutí zrušit, neboť v danou dobu bylo v platnosti usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 7 To 87/2014, kterým byl zrušen odsuzující rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. 5T 89/2012 a trestní řízení bylo zastaveno. Za daného právního stavu platilo, že nebyla potvrzena premisa správního orgánu I. stupně, že žalobkyně spáchala jednání, které má znaky trestného činu. Žalovaný nicméně vyčkal na výsledek dovolacího řízení, v němž bylo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 7 To 87/2014 usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015, sp. zn. 7 Tdo 1118/2014 zrušeno.

20. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě popřel důvodnost žalobních námitek. Uvedl, že do správního spisu doplnil listiny, které si opatřil z trestního spisu, a to zcela v intencích závěrů zrušovacího rozsudku Městského soudu v Praze. Pokud by soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, inkorporoval by jej do svého rozsudku a prvostupňové rozhodnutí by zrušil, což se však nestalo. Soud neučinil žádný závěr o nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí, a k takovému závěru nedospěl ani žalovaný. Soud vrátil věc žalovanému s tím, že provede důkazní řízení v rámci odvolacího řízení. Žalovaný pak postupoval zcela v intencích uvedeného rozsudku a provedl doplnění dokazování kopiemi listin z trestního spisu, které založil do správního spisu. Těmi bylo prokázáno jednání, které bylo žalobkyně kladeno za vinu.
21. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že si opatřil jiné důkazy, s nimiž žalobkyně neměla možnost se seznámit. Tyto důkazy byly součástí trestního spisu a žalobkyně se s nimi mohla seznámit v trestním řízení. Její tvrzení, že tuto možnost neměla nebo nevyužila, neobstojí, neboť byla osobně či v zastoupení trestního řízení účastna.
22. K námitce, že užil pouze zprostředkované důkazy, žalovaný uvedl, že výslech svědků je třeba v případě, pokud je to možné. V ostatních případech je možné vycházet z listinných důkazů pocházejících například z trestního spisu, které se založí do správního spisu. Pokud je ve věci vedeno trestní řízení, jakékoliv výsledky svědků či opatřování jiných důkazů, které nebyly provedeny v trestním řízení, by mohly negativně ovlivnit probíhající trestní řízení. Správní orgán I. stupně využil možnost vycházet z listinných důkazů, přičemž žalobkyni zůstala v odvolacím řízení zachována veškerá oprávnění zakotvená v § 174 zákona č. 361/2003 Sb., kterých také využila.
23. Ohledně námitek, že ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru nebylo vedeno řízení, žalovaný uvedl, že užitý postup upravuje ustanovení § 183 a násl. zákona č. 361/2003 Sb. Žalobkyně má výhrady ke znění zákona, když uvádí, že odporuje fyzické proveditelnosti, aby doručením rozhodnutí bylo zahájeno řízení, přitom však zcela ignoruje znění zákona. Postup dle uvedeného ustanovení je již od přijetí zákona č. 361/2003 Sb., správními soudy bez jakýchkoliv výhrad akceptován.
24. Ustanovení § 18a odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů stanoví okamžik doručení do datové schránky, avšak i bez ohledu na uvedenou lhůtu a zákonem stanovenou fikci v případě, že se taková osoba nepřihlásí, je v zájmu advokáta a jeho mandantů lhůtu záměrně svým nepřihlášením neprotahovat. Tato námitka je bez významu i proto, že na základě telefonické dohody byl nakonec s advokátem sjednán termín, který mu vyhovoval, a byla mu poskytnuta 14denní lhůta k vyjádření.
25. Nedůvodná je dle žalovaného i námitka nedodržení lhůty uvedené v § 190 odst. 8 zákona č. 300/2008 Sb., protože nedodržení lhůty nemá procesní následky. Ani v případě, kdy by bylo správním orgánem rozhodnuto před vydáním rozsudku Městského soudu v Praze potvrzujícího spáchání uvedeného trestného činu žalobkyní, tedy v době platnosti usnesení Městského soudu, kterým byl zrušen odsuzující rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1, by správní orgán I. stupně nebyl takovým rozhodnutím vázán. Nelze směřovat trestní řízení a řízení ve věcech služebního poměru o propuštění.

26. Žalobkyně nebyla s trestními rozsudky zvláště seznamována, protože je prokazatelně znala, když je správnímu orgánu I. stupně sama předložila v řízení, v němž se domáhala výplaty odchodného.
27. V dalším žalovaný argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
28. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že trvá na podané žalobě. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2007, č.j. 3 Ads 55/2007 – 59 a uvedla, že jedná-li se o samostatná řízení, není možno použít výsledky trestního řízení jako důkaz pro rozhodnutí o propuštění. Zdůvodňování porušení právních předpisů je pouze zbytečným opakováním prvostupňového rozhodnutí a nemůže nic změnit na absenci relevantních důkazů.
29. Žalobkyně zopakovala své přesvědčení, že soud ve zrušovacím rozsudku vyjádřil názor, že obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Žalovaný popřel platnost rozsudku Nejvyššího správního soudu, který vyjádřil požadavek, aby rozhodnutí ve věcech služebního poměru vycházelo z původních důkazů. Nelze porozumět argumentaci žalovaného, proč nebylo možné provést původní důkazy. Správní orgán I. stupně neměl obavu o průběh trestního řízení, když vedl paralelní trestní řízení. Žalobkyně považuje za zářející argumentaci, v níž žalovaný uvádí, že nemohl vést řádné řízení o jejím propuštění, aby neohrozil již ukončené trestní řízení. V rozporu s realitou žalovaný také uvedl, že soud neučinil ve zrušovacím rozsudku žádný závěr o nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí.
30. Žalobkyně nadále považuje za absurdní, aby prvním úkonem v řízení bylo doručení rozhodnutí. Ani soud podle ní nevysvětlil tvrzení o přesunu dokazování do odvolacího řízení. V zákoně o tom není ani zmínka. Pojem služební funkcionář je spjat s řízením ve věcech služebního poměru, neboť je to on, kdo rozhoduje o právech a povinnostech příslušníků. Rozhodovat jinak než v řízení ve věci služebního poměru zákon neumožňuje. Žalovaný se snaží vysvětlit svá zmatečná tvrzení, když jednou uvádí, že žalobkyně byla propuštěna pro podezření ze spáchání trestného činu, a vzápětí její propuštění ze služebního poměru zdůvodňuje tím, že porušila služební slib. Poznámkou o bezvýznamnosti porušení lhůty uvedené v § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., dal přitom sám najevo, jak se k dodržování právních předpisů staví. I porušení pořádkové lhůty je totiž porušením zákona.
31. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 17 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., služební poměr vzniká dnem, který je stanoven v rozhodnutí o přijetí do služebního poměru. V den nástupu k výkonu služby skládá příslušník služební slib, který zní: "Slibuji na svou čest a svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život." Služební slib se považuje za složený, jestliže jeho text stvrdí příslušník svým podpisem. V případě, že se příslušník ke složení slibu nedostaví nebo odmítne složit služební slib anebo jej složí s výhradami, služební poměr mu nevznikne.

Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Podle § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., účastník má právo

- a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a
- b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

Podle § 183 zákona č. 361/2003 Sb., při řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) (dále jen "zvláštní řízení") je postupováno podle hlav I a II s výjimkou ustanovení § 174 odst. 1 písm. b).

Podle § 184 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., zvláštní řízení je zahájeno dnem, kdy ředitel bezpečnostního sboru nebo vedoucí organizační části bezpečnostního sboru, jenž má pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, učiní první úkon vůči účastníkovi.

Podle § 184 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí.

Podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

32. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

33. Není pravdou, že by zdejší soud ve zrušovacím rozsudku ze dne 16.7.2014 č.j. 3 Ad 2/2012 – 67 „vyjádřil, že obě rozhodnutí, tedy rozhodnutí prvoinstanční i rozhodnutí odvolací, trpí takovými procesními vadami, které způsobují nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí“, jak tvrdí žalobkyně. Důvodem zrušení předchozího odvolacího rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2011 nebyla jeho nepřezkoumatelnost, ale vada řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. spočívající v tom, že skutkový stav, z něhož žalovaný při svém rozhodování vycházel, nemá oporu ve spise (viz strana 5 třetí odstavce zrušovacího rozsudku). Soud žalovanému vytkl, že neprovedl dokazování listinami založenými v trestním spise, jejichž existenci zjistil při nahlížení do trestního spisu, a že tyto ani nezaložil do správního spisu, ačkoliv z nich při vydání rozhodnutí ve věci samé nepochybně vycházel. O tom, že by přezkoumávané odvolací rozhodnutí, či dokonce též prvostupňové rozhodnutí služebního funkcionáře bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.), není ve zrušovacím rozhodnutí ani zmínka. Jedná se tak pouze o subjektivní přesvědčení žalobkyně, které však neodpovídá skutečnosti. Vzhledem k uvedenému nelze přisvědčit ani námitce, že žalovaný se napadeným rozhodnutím „pokusil přezkoumat nepřezkoumatelné rozhodnutí“, kterou žalobkyně opírá o citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 115/2006.

34. Z „návodu“, který soud poskytl žalovanému pro další postup v řízení v prvním odstavci na straně 5 zrušovacího rozsudku (nutnost provedení dokazování listinnými důkazy, umožnění účastníku řízení se s těmito důkazy seznámit a vyjádřit se k nim), je pak zřejmé, že soud nepovažoval zjištěnou vadu řízení za neodstranitelnou a vedl žalovaného k tomu, aby tuto vadu v dalším průběhu odvolacího řízení odstranil. To také žalovaný, jenž se řídil závazným právním názorem soudu, učinil. V dalším řízení založil do spisu listinné důkazy z trestního spisu Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 5 T 89/2012, které prokazují trestnou činnost žalobkyně (žádost o vydání povolení ke sledování osob, sedm protokolů o sledování žalobkyně včetně fotodokumentace, protokol o výslechu obviněné žalobkyně ze dne 30.7.2011), a umožnil žalobkyni, aby se s těmito listinnými důkazy seznámila a vyjádřila se k nim. Žalovaný při rozhodování v dané věci logicky vycházel též z rozhodnutí trestních soudů, jimiž byla žalobkyně ve výsledku odsouzena za spáchané trestné činy. Tato rozhodnutí jednoznačně prokazují, že jednání, z něhož byla žalobkyně obžalována a které bylo též důvodem jejího propuštění ze služebního poměru příslušníka policie, mělo všechny znaky trestného činu, konkrétně znaky přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spáchaného v jednočinném souběhu se zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku.
35. Dle názoru soudu není v projednávané věci namístě hovořit o „rozsáhlých nedostacích prvoinstančního rozhodnutí“, které se žalovaný pokusil napadeným rozhodnutím zhojit, jak to činí žalobkyně. Jediným procesním pochybením, jehož se služební funkcionář rozhodující v prvním stupni dopustil, bylo to, že se sice seznámil s obsahem trestního spisu, který jednoznačně dokládá trestnou činnost žalobkyně, a při svém rozhodování vycházel z listinných důkazů v něm založených, tyto nicméně opomněl založit též do správního spisu. Toto pochybení služebníka funkcionáře byl žalovaný oprávněn napravit v odvolacím řízení. Ostatně právě k tomu směřoval závazný právní názor vyslovený soudem ve zrušovacím rozsudku (viz výše).
36. Neobstojí poukaz žalobkyně na doporučení senátu poradní komise ze dne 15.1.2015, neboť to bylo překonáno závěrem senátu poradní komise ze dne 25.2.2015, jímž byl odvolacímu orgánu doporučen postup podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., tj. zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí.
37. Námitku, v níž žalobkyně vytýká žalovanému, že (po vydání zrušovacího rozsudku) předložil v odvolacím řízení zcela nové důkazy, považuje soud za nedůvodnou a ryze účelovou. Listinné důkazy pocházející z trestního spisu, které žalovaný učinil součástí správního spisu, předně nemohly být pro žalobkyni něčím novým a neznámým, neboť lze důvodně předpokládat, že se s těmito důkazy seznámila v průběhu trestního řízení vedeného proti její osobě. Důvody, které vedly k propuštění žalobkyně ze služebního poměru, jsou stále tytéž, jako tomu bylo v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný v souladu se závazným pokynem soudu toliko napravit pochybení služebníka funkcionáře spočívající v nezaložení listinných důkazů dokládajících trestnou činnost žalobkyně do správního spisu.
38. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že nebylo povinností služebníka funkcionáře seznámit s těmito důkazy žalobkyni před vydáním rozhodnutí o jejím propuštění ze služebního poměru. Jedná se o důsledek specifického charakteru řízení o propuštění ze služebního poměru z důvodu uvedeného v § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. Dle dikce ustanovení § 183 téhož zákona se jedná o tzv. zvláštní řízení. Podle

§ 184 odst. 2 může být prvním úkonem v takovém řízení doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Nemá-li tedy služební funkcionář žádné pochyby o tom, že příslušník se dopustil natolik závažného jednání, které je podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., důvodem pro jeho obligatorní propuštění ze služebního poměru, je oprávněn ve zvláštním řízení doručit takovému příslušníkovi rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru na samém počátku řízení, a propustit jej ze služebního poměru takříkajíc „na hodinu“. K tomu došlo i v nyní projednávané věci, kdy žalobkyni bylo rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru doručeno dne 4.8.2011 zároveň s oznámením o zahájení řízení a poučením o jejích procesních právech. Při uplatnění takového postupu, k němuž služební funkcionáře opravňuje shora citované ustanovení § 184 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., je z povahy věci vyloučeno, aby dotčený příslušník realizoval *před vydáním rozhodnutí* procesní práva účastníka řízení uvedené v § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., jako je právo nahlížet do spisu, činit důkazní a jiné návrhy či právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Tato práva může účastník, tj. propuštěný příslušník, logicky uplatnit až po předání rozhodnutí o propuštění a následně v průběhu odvolacího řízení, jak tomu bylo i v případě žalobkyně. Ta proto nemůže důvodně vytýkat služebnímu funkcionáři, že jí před vydáním prvostupňového rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru neumožnil uplatnit procesní práva, která jí přiznává § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Služební funkcionář ve zvláštním řízení tuto povinnost neměl, protože toto řízení v souladu s § 184 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., zahájil tím, že žalobkyni doručil rozhodnutí o jejím propuštění ze služebního poměru.

39. Soud k tomu dodává, že uplatnění procesních práv účastníka řízení zakotvených v § 174 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., tedy práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění, ve zvláštním řízení výslovně vylučuje § 183 téhož zákona.
40. Argument žalobkyně, že žádné řízení o jejím propuštění vůbec nebylo vedeno, dle názoru soudu svědčí o naprostém nepochopení zvláštního charakteru daného řízení a jeho shora popsaných specifik. Fyzická proveditelnost zvláštního řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru z důvodu uvedeného v § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., kterou žalobkyně nechápe, spočívá v tom, že propouštěnému příslušníkovi je jako první úkon v řízení doručeno rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru, čímž je řízení vůči němu zahájeno. Služební poměr příslušníka v takovém případě v souladu s § 42 odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., skončí dnem doručení rozhodnutí o propuštění. Případné odvolání, které je možno podat do 7 kalendářních dnů ode dne doručení rozhodnutí o propuštění, podle § 185 téhož zákona nemá odkladný účinek. Řízení jako takové však nekončí doručením prvostupňového rozhodnutí služebnímu funkcionáři, jak se mylně domnívá žalobkyně, ale teprve jeho právní mocí. Pokud se tedy propuštěný příslušník proti rozhodnutí odvolá, tak jako to učinila žalobkyně, řízení pokračuje dál před odvolacím orgánem.
41. Jak již bylo soudem konstatováno shora, žalovaný v řízení, jež následovalo po vydání zrušovacího rozsudku, založil do správního spisu a provedl pouze takové důkazy, které musely být žalobkyni známy z jiných řízení. Nejednalo se tedy v žádném případě o nové důkazy, s nimiž by žalobkyně nebyla seznámena. Protokoly o sledování žalobkyně, sedm protokolů o sledování žalobkyně včetně fotodokumentace, protokol o výsledku obviněné

žalobkyně ze dne 30.7.2011, a stejně tak i odsuzující rozsudky trestních soudů nejsou žádné „zprostředkované“ důkazy, jak namítá žalobkyně. Skutková zjištění, která žalovaný z těchto důkazů čerpal, bez nejmenších pochybností prokazují trestnou činnost žalobkyně, a tedy zároveň naplnění důvodu pro její propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. Soud k tomu dodává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevycházel ze záznamů sms zpráv a elektronické pošty. Existenci záznamů telekomunikačního provozu provedených jako důkaz v trestním řízení zmínil toliko v rámci citace odůvodnění odsuzujícího rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1, ze kterého při svém rozhodování logicky vycházel, neboť tento rozsudek – následně potvrzený odvolacím soudem – řeší závazným způsobem jednu z klíčových otázek, a sice zda se žalobkyně trestné činnosti, která jí byla kladena za vinu, skutečně dopustila.

42. Vzhledem k existenci odsuzujícího rozsudku potvrzeného odvolacím soudem rozhodně nebylo nutné, aby žalovaný znovu vyslyšel jako svědky ty osoby, které byly vyslechnuty před trestním soudem. Provádění takových důkazů by bylo zcela nadbytečné, neboť by nemohlo nijak zvrátit zásadní závěr, že žalobkyně spáchala trestnou činnost. Žalovaný za této situace při svém rozhodování právem vyšel toliko z výše zmíněných listinných důkazů, které jednoznačně prokazují trestnou činnost žalobkyně a postačují k závěru o porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním majícím znaky trestného činu.
43. Nepoužitelnost výsledků trestního řízení jako důkazu pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru žalobkyně v replice dovozuje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5.9.2007 č.j. 3 Ads 55/2007 – 59. Závěry obsažené ve zmíněném rozhodnutí však na případ žalobkyně nelze vztáhnout, protože se upínají ke zcela odlišné právní úpravě důvodu propuštění ze služebního poměru obsažené v ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění účinném do 28.2.2006, podle něhož mohl být policista propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvláště závažným způsobem. Citované ustanovení - na rozdíl od stávající úpravy aplikované ve věci žalobkyně - neobsahovalo hlavní znaky důvodu pro propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., jakými jsou zavrženíhodnost jednání příslušníka, naplnění znaků trestného činu, ani způsoblost takového jednání ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. K tomu je nutno dodat, že v případě stávající právní úpravy aplikované ve věci žalobkyně rozhodně nelze tvrdit, že *„na výsledku trestního řízení nezáleží.“* Případně vydaný zprošťující rozsudek trestního soudu má nepochybně význam pro posouzení zákonnosti rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění příslušníka ze služebního poměru. V rozsudku ze dne 24.9.2015 č.j. 10 As 87/2014 – 65 Nejvyšší správní soud připustil, že *„je-li obžalovaný zproštěn obžaloby dle § 226 odst. 1 písm. b) trestního řádu, tj. protože v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, je pravděpodobné, že v trestním řízení bylo hodnoceno, zda jednání má znaky trestného činu. Jestliže tento závěr učinil soud v trestním řízení, jedná se o nejvýše povolaný subjekt k posouzení otázek trestního práva. Pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru sice není rozhodnutí soudu o vině v trestním řízení předběžnou otázkou, která musí být zodpovězena a na které rozhodnutí vždy závisí, ale i posouzení uvedené v odůvodnění rozhodnutí, zda jednání, pro které došlo k propuštění ze služebního poměru naplňuje znaky trestného činu, je vzhledem k autoritě soudu v trestním řízení natolik významné, že musí být k případnému návrhu propuštěného příslušníka zváženo v každé fázi jakéhokoliv řízení, v němž je otázka naplnění skutkové podstaty trestného činu relevantní.“* V případě žalobkyně nicméně k vydání zprošťujícího trestního rozsudku, který by musel žalovaný a popř. též správní

soud vzít při svém rozhodování v úvahu, nedošlo, naopak odsuzující rozsudek soudu I. stupně byl následně ve výroku o vině odvolacím soudem potvrzen, takže již není pochyb o tom, že se žalobkyně jednání majícího znaky trestného činu dopustila.

44. Soud jako neopodstatněnou odmítl rovněž námitku žalobkyně, že důkazy provedené v trestním řízení bylo nutno v řízení o propuštění ze služebního poměru znovu provést z toho důvodu, aby bylo vyloučeno, že tyto důkazy byly v trestním řízení získány nezákonným způsobem. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutkové ani právní argumenty, jimiž by zpochybnila zákonnost jednotlivých důkazů provedených v trestním řízení, natož aby označila důkazy, které by tuto její námitku, uplatněnou pouze v obecné rovině, prokazovaly. Z její strany se tak jedná pouze o ničím nedoložené a navíc krajně nekonkrétní tvrzení, k němuž soud nemohl při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet.
45. Soud nepřisvědčil ani námitce vytykající žalovanému, že se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s námitkou nerovného přístupu k žalobkyni na straně jedné a jiným příslušníkům bezpečnostního sboru, kteří se dopustili stejného jednání, na straně druhé. Tato námitka je předně nekonkrétní, neboť žalobkyně neoznačila (nejmenovala) žádnou osobu, se kterou měl žalovaný neodůvodněně nakládat jinak. Není povinností soudu ex officio zjišťovat, která osoba z řad policistů se dopustila téhož protiprávního jednání jako žalobkyně a přitom nebyla propuštěna ze služebního poměru. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Proto není na místě, aby soud za žalobkyni domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobkyně.
46. Za podstatnou soud považuje především tu skutečnost, že v případě žalobkyně byl prokazatelně naplněn důvod pro její propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. O spáchání trestných činů žalobkyní nemůže být po potvrzení odsuzujícího trestního rozsudku odvolacím soudem pochyb, stejně jako nelze pochybovat o tom, že úmyslná trestná činnost žalobkyně je porušením služebního slibu zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. K tomu je nutno dodat, že žalobkyně žádnou relevantní námitkou nezpochybnila, že svou trestnou činností porušila služební slib příslušníka, ani to, že její trestná činnost je zavrženíhodným jednáním, které je způsobilé ohrozit dobrou pověst policejního bezpečnostního sboru.
47. Jak žalobkyně sama uvedla v žalobě, služební funkcionář *je povinen* propustit příslušníka, který porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Ani případný nezákonný postup žalovaného spočívající v nesplnění povinnosti propustit ze služebního poměru jiného policistu, který se dopustil totožné trestné činnosti jako žalobkyně, nemohl u žalobkyně založit legitimní očekávání, že v jejím případě bude postupováno stejně. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.5.2016 č.j. 5 As 155/2015 – 35 „účastník

řízení se však nepochybně před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale může se domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“ Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. Ani s poukazem na zásadu legitimního očekávání a povinnost správního orgánu postupovat tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, se účastník řízení nemůže domoci vydání rozhodnutí správního orgánu, které by bylo v rozporu se zákonem. Jinak řečeno, žalobkyně se nemůže domoci jiného posouzení své věci s poukazem na to, že v případě jiného policisty, který se dopustil téhož zavrženíhodného jednání, služební funkcionář postupoval v rozporu se zákonem a takového policistu nepropustil ze služebního poměru, ačkoliv mu to zákon ukládá. Na základě takového protiprávního postupu služebního funkcionáře se žalobkyně samozřejmě nemůže ani oprávněně domnívat, že její jednání nemělo znaky trestného činu. Po posouzení protiprávního jednání žalobkyně trestním soudem je taková domněnka naprosto nepatřičná.

48. Žalobní námitku vytykající žalovanému porušení zásady presumpce neviny označil zdejší soud za nedůvodnou již v předchozím zrušovacím rozsudku, a proto nyní pouze zopakuje, že při rozhodování o propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., služební funkcionář posuzoval, zda jejím jednáním došlo k porušení služebního slibu, zda šlo o jednání zavrženíhodné, které má znaky trestného činu, a zda současně bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Rozhodnutím o propuštění žalobkyně ze služebního poměru není vysloveno, že žalobkyně spáchala trestný čin, ale toliko že její jednání má znaky trestného činu. Ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., ve srovnání s § 42 odst. 1 písm. a) – c) stanoví povinnost rozhodnout o propuštění dříve, než dojde k pravomocnému odsouzení, a to při splnění v něm vymezených podmínek. Řízení o propuštění příslušníka probíhá nezávisle na trestním řízení. Tato dvě řízení nelze směřovat, předmět každého z nich je odlišný. Rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru není konstatován závěr o spáchání trestného činu, jenž přísluší soudu v trestním řízení, ale je jím činěn závěr o tom, zda konkrétním jednáním příslušníka došlo k porušení služebního slibu, zda šlo o jednání zavrženíhodné, které má znaky trestného činu, a zda je toto jednání způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. K tomu lze odkázat na rozsudky, které se totožnou problematikou zabývaly, jako je např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 A 56/2002-31, publikovaný pod č. 112/2004 Sb. NSS, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2010, č.j. 10 Ca 172/2009-45.
49. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně dovodil naplnění všech podmínek pro propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. Uvedl, že z její strany došlo k porušení služebního slibu, přičemž (v rozhodnutí popsanou) trestnou činnost žalobkyně označil za zavrženíhodné jednání, u něhož ve shodě s názorem trestního soudu dovodil všechny znaky obou výše zmíněných trestných činů. Zároveň konstatoval, že toto zavrženíhodné úmyslné jednání je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, kterou jako neurčitý právní pojem

v rozhodnutí vymezil s poukazem na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1248/08 ze dne 15.7.2009. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí vyšel ze zjištění, že žalobkyně se vytýkaného protiprávního jednání, které mělo znaky trestných činů, prokazatelně dopustila. Námitka žalobkyně, že žalovaný sám přiznává, že k naplnění dikce § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., z její strany nedošlo, je tedy neopodstatněná; tato námitka je účelově založena na poněkud neobratné formulaci žalovaného o „důvodném podezření“, že žalobkyně svým jednáním naplnila všechny zákonné znaky obou výše zmíněných trestných činů. Po potvrzení odsuzujícího rozsudku trestního soudu, z něhož žalovaný při svém rozhodování rovněž vycházel, jsou navíc jakékoliv polemiky žalobkyně o pouhém „důvodném podezření“ bezpředmětné.

50. Žalovaný nepochybil ani odmítnutím odvolací námitky žalobkyně, že její zmocněnec byl opožděně vyrozuměn o možnosti seznámit se se spisem. Ačkoliv byl právní zástupce žalobkyně o možnosti seznámit se se spisem před vydáním napadeného rozhodnutí skutečně vyrozuměn s velmi krátkým předstihem (vyrozumění, které mu bylo zasláno do datové schránky dne 6.3.2015, stanovilo lhůtu k nahlédnutí do spisu a k případnému vyjádření či učinění dalších návrhů do 11.3.2015; právnímu zástupci žalobkyně bylo toto vyrozumění doručeno dne 9.3.2015, kdy se do jeho datové schránky přihlásila oprávněná osoba), nic to nemění na skutečnosti, že právní zástupce žalobkyně se se spisem seznámil (učinil tak dne 12.3.2015), opatřil si kopie listin ze spisu a zároveň si vyhradil právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 14 dnů. Žalovaný tuto jeho výhradu akceptoval, vyčkal na vyjádření žalobkyně (které bylo žalovanému doručeno 24.3.2015) a až poté přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí. K žádnému zkrácení procesních práv žalobkyně opožděným vyrozuměním jejího právního zástupce o možnosti seznámit se se spisem tudíž nedošlo.
51. Za nedůvodnou považuje soud i poslední námitku, ve které žalobkyně brojí proti tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až po zákonem stanovené lhůtě. Lhůta uvedená v § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., je lhůtou pořádkovou, jejíž nedodržení nemá samo o sobě vliv na zákonnost odvolacího rozhodnutí žalovaného. K závěru o pořádkovém charakteru uvedené lhůty dospěl též Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 28. 3. 2012, č.j. 6 Ads 31/2012 – 22 nepřisvědčil „argumentaci stěžovatele dovolávající se toho, že lhůty podle ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru nejsou pořádkovými lhůtami, jak dovodil městský soud. Ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru sice stanoví maximální lhůtu pro odvolací řízení, přičemž městský soud správně shledal porušení tohoto ustanovení žalovaným, na druhou stranu zákon o služebním poměru nestanoví pro případ překročení této lhůty žádnou sankci pro správní orgán např. v podobě zániku určitého práva, nebo nutnosti vyhovět odvolání, jak dovozuje stěžovatel. Jedná se proto o lhůtu pořádkovou. Účinný prostředek ochrany stěžovatelových veřejných subjektivních práv by v takovém případě představovala žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s., nikoli žaloba proti výslednému rozhodnutí žalovaného.“ Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu plyne, že proti nedodržení uvedené lhůty stanovené zákonem pro rozhodnutí o odvolání se žalobkyně mohla bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.
52. Nedodržení pořádkové lhůty stanovené zákonem pro vydání rozhodnutí o odvolání nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pouze taková vada řízení by mohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Zmeškání pořádkové lhůty stanovené v § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., totiž nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí o věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž žalovaný správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce.

53. Neopodstatněná je konečně i argumentace žalobkyně, že žalovaný by musel prvostupňové rozhodnutí služebního funkcionáře o jejím propuštění ze služebního poměru zrušit, pokud by o odvolání rozhodl bez zbytečného odkladu, protože v danou dobu bylo v platnosti usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 7 To 87/2014, kterým byl zrušen odsuzující rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. 5T 89/2012 a trestní řízení vedené vůči žalobkyni bylo zastaveno. Žalobkyně účelově přehlíží podstatnou skutečnost, a sice že Městský soud v Praze ve zrušovacím usnesení nepopřel, že se žalobkyně vytykaného jednání dopustila. Jediným důvodem pro zrušení odsuzujícího rozsudku soudu I. stupně a zastavení trestního řízení byl (nesprávný) názor odvolacího soudu, že předchozí rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění obžalovaných policistů ze služebního poměru je s ohledem na zásadu ne bis in idem překážkou bránící jejich trestnímu stíhání. Zrušovací usnesení Městského soudu v Praze tímto způsobem akceptovalo a zohlednilo předchozí rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění obžalovaných příslušníků (včetně žalobkyně) ze služebního poměru, aniž by jakkoliv zpochybnilo jejich protiprávní jednání. Žalovaný na základě takového soudního rozhodnutí rozhodně nebyl povinen zrušit rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění žalobkyně ze služebního poměru, a to s ohledem na možnost samostatného posouzení naplnění důvodů pro propuštění uvedených v § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. Soud navíc nepřehlédl zřejmou nelogičnost argumentace žalobkyně, která se pokouší přesvědčit soud o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí služebního funkcionáře o jejím propuštění ze služebního poměru s poukazem na zrušovací usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 7 To 87/2014, které však z existence tohoto správního rozhodnutí o propuštění evidentně vycházelo, neboť právě s ohledem na toto správní rozhodnutí odvolací trestní soud (nesprávně) dovodil nepřipustnost trestního stíhání žalobkyně.
54. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
55. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
56. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu